

kostninger, som før afholdtes gennem Finantsministeriet, ville for Fremtiden selvfølgelig gaae over paa Landbohøjskolens Budget.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, fik man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag til § 3 af: J. Madsen, A. Nielsen, E. Jensen, P. Pedersen, Thomsen, Holm, S. Pedersen, Søren Sørensen, C. Petersen, N. Hansen, M. Pedersen, Rasmussen, E. Olsen, A. Nielsen, Clausager, A. C. Hansen:

„Paragraphen udgaaer“.

forkastedes med 48 Stemmer imod 17.

2) Forslag til § 5 af Indenrigsministeren:

I Slutningen af andet Stykke: istedetfor „i hvert forestaaende Møde“ sættes: „saavel i deres egne Møder med Directeuren som i Underviisningsraadets Møder“.

vedtoges eenstemmig med 68 Stemmer.

Derefter jattes Lovforslaget (see Tillæg A.) under Afstemning og

vedtoges eenstemmig med 69 Stemmer.

Sagen gaaer nu til Landstinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Hegn“.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2063 ff.)

Jagd: Nærværende Lovforslag synes mig i høj Grad at høre Høftværkspræg. Der er endogsaa med Hensyn til Redactionen en saa overmaade stor Mængde Feil, at det ikke kan forsvares at sende et saadant Lovforslag ud i Livet. Jeg har ved flere Leiligheder hørt udtale Beklæggelse i Befolkningen over den Uheldighed, som betegner adskillige af de Lovforslag, som nærmest angaae den mindrestillede Befolkning, og Løgsfolk kunne jo dog med Billighed gjøre Fordring paa, at de Love, der gribe saa noie ind i deres Liv, ere forstaaelige og tydelige. Det kan nu ikke være Stedet her at gaae tilbunds og fremvise alle de forskjellige Redaktionsfeil; jeg skal kun ganske

exempelvis nævne et Par Stykker. Der staaer saaledes i andet Stykke af § 7, at den, som skal holde Hegnet vedlige, er berettiget til, forsaavidt Hegnet heelt eller delvis er Fordvold, at tage den fornødne Jord til Hegnets Vedligeholdelse paa den mod Naboens vendende Side langs Hegnets Fod paa Naboens Grund. Jeg finder, at det er en meget uheldig Udtryksmaade, og man kan ikke fortaenke en simpel Lægmænd, at han ved første Diekast faaer det Indtryk af Loven, at han er berettiget til at tage al den Jord, han behøver til Hegnets Vedligeholdelse, paa Naboens Grund. I § 14 i Slutningen af første Stykke forekommer der en Udtryksmaade, som jeg virkelig ikke kan forstaae, hvad der skal menes med. Der staaer nemlig, at de Synsmænd, som i Forening tage en Sag under Behandling, maae hverken til hinanden indbyrdes eller til nogen af Sagens Parter staae i saa nært Slægtskab som Forældre, Børn, Sødsfænde eller ligesaa nært Svogerskab. Hvorledes nu et Svogerkab kan være ligesaa nært som Slægtskab mellem Forældre, Børn og Sødsfænde, forstaaer jeg ikke. Det er naturligvis kun en mindre Ting, og jeg anfører det kun som et Curiosum. I § 20 møder der os derimod en meget betydelig Feil. Der staaer nemlig i første og andet Stykke, at Hegnsynsmændene kunne for Bedkommendes Regning lade udføre det Hegnsarbejde, der efter Forlig eller Kjendelse paahviler Nogen, og derpaa i Mangel af Betaling have at begjære de medgaaende Omkostninger inddrevne ved Udpantning. I tredje Stykke hedder det, at den samme Regel med Hensyn til Udpantning skal gjælde med Hensyn til samtlige øvrige Udgifter, som flyde af Anvendelsen af denne Lov, og her nævnes atter Betaling for udførte Arbejder, skjøndt dette Punkt allerede har været omtalt i Paragraphens to første Stykker. Det samme Høftværkspræg forekommer mig at gaae gennem Paragraphernes Ordning og de deri indeholdte Bestemmelser. Man træffer saaledes paa hyppige Gjentagelser af Et og det Samme, ligesom man ogsaa finder Ting splittede, som burde høre sammen. Det fremgaaer saaledes af § 5, første Stykke, at hvor nyt Hegn